

[Lannung.]

Pengeværdien er i Dag, er det dog vel rimeligt at se lidt nærmere paa. Saa vidt jeg kan se, gaar denne Skiftefordel ogsaa forud for den nye Forlodsret for Børn til Underhold og Uddannelse i Henhold til Arvelovens Kapitel 7, hvad der vel i Almindelighed heller ikke kan volde Betænkeligheder af afgørende Karakter. Men maaske vil den højtærede Justitsminister udtale sig nærmere om dette Spørgsmaal enten her eller i Udvalget.

Jeg ser med stor Tilfredshed, at vi staar over for Muligheden for at kunne gøre den danske Arvelovgivning mere tidssvarende; det er vi i mit Parti i høj Grad interesserede i. Inden for den politiske Gruppe, jeg tilhører, har der allerede i en Aarrække været stærke Ønsker fremme i saa Henseende; vi hilste derfor Nedsættelsen af Arvelovskommissionen i 1936 med Glæde som en af de gode Ting, der er kommet fra det ærede Medlem Hr. Steincke, og jeg kan kun udtale var uforbeholdne Anerkendelse af det Arbejde, der er udført, selv om jeg ikke kan acceptere Resultatet paa alle Punkter.

Ogsaa mig forekommer denne Revision at være et forbilledligt Kommissionsarbejde. Lovforslaget er saa klart, stringent og præcist i Opbygning, som et saadant Arbejde bør være, og som man desværre sjældent ser det. At skrive et godt Lovforslag er jo, ikke mindst i formel Henseende, en virkelig Kunst — noget af en Bedrift —, som det ikke er ligetil at lære, og som meget faa behersker. Dette Arbejde er, saa vidt jeg kan se, paa Højde med vore bedste Traditioner, til stor Ære for de fremragende Jurister, Opgaven har været betroet. Det er saa meget bedre, som vi her befinder os paa et Omraade, hvor — som ogsaa nævnt — ingen ringere end vor allerstørste Jurist, Anders Sandøe Ørsted, har skabt Grundlaget for gældende dansk Ret gennem Arveforordningen af 1845.

Naar man staar over for denne Lovgivning, maa man selvsagt i første Linie gøre sig klart, om man overhovedet kan godkende Lovens Grundidé, Arveretten, i dens mest typiske Form: Børns Ret til at arve deres Forældres Formue. Jeg er her i Hovedsagen paa Linie med Kommissionsudkastets Synspunkter, og jeg vil gerne fremhæve dette, at Arveretten er nøje sammenhængende med den private Ejendomsret. Finder man, at Ejendomsretten i vore Dage har sin bedste Begrundelse i Hensigtsmæssighedshensyn, i den samfundsmæssige Nytteden gør, idet den betinger den størst mulige

Udnyttelse af Goderne og er en stærk Drivkraft for Borgernes Udnyttelse af Evner og Kræfter i Produktionens Tjeneste, og dermed til Gavn for hele Samfundet, ja, saa er det ogsaa naturligt at gaa ind for Arveretten. Ser man anderledes paa det Spørgsmaal, saa skulde der i og for sig være adskilligt, der talte for, at man ikke gik ind for Arveretten. Arveretten fyldestgør efter sin Hovedtanke samme Formaal og danner et naturligt og vel i Realiteten nødvendigt Supplement til Ejendomsretten.

Afkommets Arveret er selvsagt det centrale. Den formidler, som det ogsaa siges, den hensigtsmæssige Overgang af Goderne fra Slægtled til Slægtled. Testamentsarveretten maa ses ud fra samme principielle Hovedsynspunkt som den legale Arveret: Anspændelse af Virkelyst, Evner og Muligheder til størst mulig Ydelse. Den private Ejendomsret vilde paa lidt længere Sigt miste en meget væsentlig Del af sin Betydning — blive uden en væsentlig Del af sit Indhold, hvis Arveretten blev ophævet. Det er ogsaa interessant at bemærke — som det allerede er strejft —, at selv Lande, der har grundet deres Samfundsofbygning paa marxistisk-kommunistiske Synspunkter, dog efter de foreliggende Oplysninger har privat Arveret, selv til relativt store Formuer.

Hvad det danske Socialdemokrati vil i denne Sag, er jo efter det ærede Medlem Hr. Steinckes Fyrværkeri endnu noget af en sød Hemmelighed for det høje Ting, men jeg tipper, at det ikke bliver meget revolutionerende, selv om vi fik mindre at vide om Realiteterne i Lovforslaget, end jeg havde haabet.

At Staten gennem sin Arveafgift ligesom er en Slags Medarving, gælder jo i alle Lande og har paa et tidligt Tidspunkt været et meget karakteristisk Træk f. Eks. i angelsaksisk Ret, hvor man for længst er fortrolig med meget store Arveafgifter, vil Trods for at man i lang Tid i høj Grad stod paa den kapitalistiske Samfundsofbyggelses Grund.

Det nævnes for øvrigt i Kommissionsbetænkningen, at Tanken om en egentlig Arveret for Staten sammen med Legalarvinger eller Testamentsarvinger har været fremme i forskellige Lande, men at Forslag herom ikke har ført til noget positivt Resultat. Og det siges saa i Udkastet, at en saadan Arveret eksisterer derfor ikke i noget Land „af Betydning“. Meningen er klar og god nok, selv om — i Parentes bemærket — Formuleringen paa dette Punkt undtagelsesvis er mindre lykkelig, navnlig set ud fra et moderne UNO-Synspunkt, hvorefter alle Lande i Princippet er ligeberettigede, og